

Lovforslagets overgang til anden behandling
 vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til arbejds- og boligministeren af Alfred Jensen, Ragnhild Andersen, Fuglsang, Lynnmerup Nielsen og Petra Petersen.

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af arbejdsgivernes vilkårlighed på arbejdspladserne og for at sikre, at arbejdere, der sætter ind for tryghed og ordnede forhold, ikke udsættes for Arbejdsgiverforeningens organiserede boykot?“

Ordføreren for forespørgerne (Alfred Jensen): Året 1959 har været præget af en række større og mindre strejker. Det har medført en mindre produktion, end der kunne have været præsteret, og det har betydet tab af indtægt for de arbejdere, der har været ude i konflikt. I efterårs månederne har strejkernes antal været tiltagende. Arbejdsgiverne, understøttet af den borgerlige presse, har skyndsomt udpeget arbejderne som de eneste skyldige; de er lovbrydere, som ikke respekterer indgåede aftaler, og som af spektakelmagere og provokatører lader sig forlede til at begå ulovligheder og arbejdsnedlæggelser, hedder det. Så enkelt er spørgsmålet om de ulovlige strejker imidlertid ikke, og det klares slet ikke med grovkornede beskyldninger mod de strejkende. Arbejderne er mere end nogen interesserede i at have arbejde, idet deres hele eksistens er afhængig af, at de på lønningsdagen kan gå hjem med en indtægt, der er i stand til at dække de for familiens livsførelse nødvendige udgifter. Derfor er kravet fra arbejdernes side — og har altid været det — arbejde, og arbejde under gode vilkår og trygge forhold.

Den ret høje produktivitet, der karakteriserer danske virksomheder og danske arbejders indsats, såvel som det danske arbejdes høje kvalitet er bekræftelsen herpå, og nu da der råbes så højt op om forsømmelighed fra arbejdernes side, skal det fremhæves, at produktionen i den danske industri i den sidste 2 års periode, for hvilken der foreligger statistik, viser en stigning på ikke mindre end 9 pct. og det endda på et tidspunkt, da der ikke har

været nogen stigning i antallet af beskæftigede arbejdere. Sligt tyder hverken på dovenskab, forsømmelighed eller ubændig trang til at drive sabotage — man kan sige tværtimod.

Hvad er da forklaringen på, at arbejdere, der gennem år har stået på én og samme arbejdsplads, nu pludselig både taler og stemmer for arbejdsnedlæggelse, vel vidende, at de risikerer at blive indklaget for den faste voldgiftsret og idømt klækkelige bøder? Det er tydeligt, at arbejderne må have og har andre og vægtigere motiver end dem, hovedparten af pressen skyder dem i skoene. Arbejdsgiverne er så langt fra sagesløse. Den dybere årsag til de mange uoverensstemmelser på arbejdspladserne kan i virkeligheden føres tilbage til arbejdsgivernes vilkårlighed og stivhed over for arbejderne.

Der findes områder i erhvervslivet, hvor arbejdet traditionsmæssigt tilrettelægges og fordeles i forståelse med arbejderne. Hvor det er tilfældet, er der ikke mange uoverensstemmelser; de forekommer sjældent og kun i forbindelse med selve aflønningen. Men der er andre områder, hvor arbejdsgiveren og hans ledere ganske egenrådigt uden hensyn til arbejderne ordner ledelse og fordeling af arbejdet. Alene det giver anledning til utilfredshed og gnidninger. Dertil kommer de kendte bestræbelser for at presse arbejdstempoet i vejret eller for at lægge arbejdet om for derved at gennemtvinge en større produktion for samme betaling, og man har her en af de almindelige årsager til uroen på arbejdspladserne. Chikane og forfølgelse af dem, der ikke servilt bøjer sig, følger som regel i kølvandet. Overførelse til andet og dårligere arbejde eller afskedigelse er de velkendte arbejdsgivermetoder, der bringes i anvendelse. Mange af de ulovlige strejker er arbejdernes reaktion over for egenmægtige og utålelige arbejdsledere eller personalechefer. Ingen vil bestride, at sådanne trakasserier og smålige personlige forfølgelser finder sted; derfor er man også de fleste steder her i landet ved at komme til den opfattelse, at ikke alle ulovlige strejker er uberettigede. Den opfattelse synes man dog ikke at have i Arbejdsgiverforeningens ledelse. Hvor urimelig, hvor vilkårlig en arbejdsleders optræden end måtte være, har den praktisk taget altid fået Arbejdsgiverforeningens